

Persconferentie, 14 mei 2010

Federale verkiezingen 2011

Aandachtspunten Halle-Vilvoorde

Vlaams Belang

1. VerBrusseling blijft aanhouden

Jarenlang stond het Vlaams Belang alleen met zijn harde analyse over de versnelde verBrusseling die zich in Vlaams-Brabant voltrekt. Het probleem werd zoveel mogelijk onder de mat geschoven. Ook de Vlaamse regering stak de kop in het zand en van een woonbeleid in Vlaams-Brabant was nauwelijks sprake. De voorbije jaren was er een kentering op vlak van informatie-verspreiding. De Vlaamse overheid kwam zelf met cijfers over de taalsituatie in de Vlaamse Rand, de internationalisering en de taalverhoudingen binnen de scholen. Er kwamen ook beperkte ondersteuningsmaatregelen (extra leerkrachten Nederlands) maar het beleid blijft grotendeels beperkt tot dweilen met de kraan open.

Intussen blijft de instroom dramatisch groot. Getuige daarvan het aantal Nederlandstalige kleuters vorig schooljaar in een grote katholieke school in Vilvoorde-centrum: slechts 4 van de 72 kindjes in de kleuter-instapklas spraken thuis Nederlands. In de uitzending van het VRT-programma 'Koppen' van 22 april getuigde een Vilvoordse immo-makelaar dat meer dan 90% van zijn cliënteel dat een woning in Vilvoorde zoekt, anderstalig is. Ook van andere immo-makelaars in de Vlaamse Rand krijgen we gelijkaardige cijfers.

De toekomst voor de Vlaamse Rand is bovendien allesbehalve rooskleurig gelet op het open-grenzen-beleid van de federale regering. Dit zorgt voor een zeer snelle bevolkingstoename in Brussel, hetgeen op termijn onvermijdelijk ook grote gevolgen zal hebben voor Halle-Vilvoorde. Begin maart maakten we een bevolkingsprognose die gebaseerd was op de jongste bevolkingscijfers (+ 22.000 inwoners tussen 2009 en 2010). Afhankelijk van het stijgingsritme (een constante bevolkingsgroei of een licht toenemende groei) **zou Brussel in 2020 reeds tussen de 1,308 miljoen en de 1,350 miljoen inwoners tellen.** Dit is een voorzichtige prognose, aangezien hierbij nog geen rekening werd gehouden met de massieve regularisatie-operatie die momenteel loopt. Ter vergelijking: volgens het Planbureau zou Brussel 1,327 miljoen inwoners tellen op ... 1 januari 2060. Eén en ander zou betekenen dat de Brusselse bevolking in een tijdsspanne van 25 jaar (1995 tot 2020) zal toegenomen zijn met maar liefst 400.000 inwoners.

Het is duidelijk dat Brussel zo'n gigantische groei gewoon niet aankan en dat er een enorme overloop zal zijn naar Halle-Vilvoorde. Zelfs het minimale groeiscenario van het Planbureau (1,2 miljoen inwoners in 2020) zal leiden tot immense problemen op het vlak van huisvesting en onderwijs. Aangezien deze bevolkingsexplosie uitsluitend te wijten is aan enerzijds het geboorteoverschot bij migrantengezinnen en anderzijds het migratieoverschot vanuit het buitenland, zijn er ook grote communautaire gevolgen: het percentage Nederlandstaligen in de hoofdstad én in Vlaams-Brabant zal in snel tempo blijven afnemen. Het is de belangrijkste reden waarom nagenoeg alle Franstalige politici achter het huidige open-grenzen-beleid staan.

Het is duidelijk dat de immigratie helemaal uit de hand aan het lopen is. We kunnen zonder meer spreken van een tijdperk van **hypermigratie**. In elk normaal land zou zulke vaststelling meteen leiden tot drastische maatregelen. Alleen in België blijft men dit alles lijdzaam ondergaan. Ook met de CD&V in de regering is er geen ommekeer gekomen; zelfs de snel-Belg-Wet en de lakse wetgeving inzake gezinshereniging kon of wilde men niet terugdraaien.

Deze snelle vervreemding is één van de belangrijkste redenen waarom de Belgische staat naar ons oordeel zo snel mogelijk moet worden opgedoekt. Zolang België bestaat, zal het nagenoeg onmogelijk zijn om het tij te keren, vermits de Franstaligen de migratie zeer bewust stimuleren om Brussel en heel Vlaanderen te ontnederlandsen.

2. Vlaanderen biedt geen weerwerk

Tegen deze razendsnelle verBrusseling wordt vanuit lokale, provinciale of Vlaamse zijde geen ernstig weerwerk geboden. Het beleid is absoluut ondermaats. Vlaanderen *ondergaat* de verBrusseling. Sterker nog: de brave beschermingsmaatregelen die bestaan, worden door Vlaamse instanties in diskrediet gebracht. Getuige daarvan de Panoramareportage van zondag 4 april, waarin de afspraken met bouwpromotoren en verkavelaars werden “onthuld”. Uiterst voorzichtige maatregelen die de verkavelaars moeten stimuleren om in het Nederlands te adverteren en die soms al 20 jaar bestaan, werden plots voorgesteld als een “nieuwsfeit”, terwijl het uitgerekend de VRT zelf was die het systeem van Overijse 20 jaar geleden al uit de doeken had gedaan.

Ons verbaasde vooral de timing van de Panoramareportage: uitgerekend aan de vooravond van de BHV-climax kwam de VRT de Vlamingen een schuldcomplex aanwrijven. Zelfs de verborgen camera wordt gehanteerd, een tactiek die deontologisch enkel verantwoord is wanneer ernstige wantoestanden in de openbaarheid moeten komen. Maar wat is er nu verkeerd aan een loketbediende van een Vlaamse gemeente wanneer hij Nederlands spreekt en bijgevolg de taalwet toepast? Correcte, gewetensvolle ambtenaren worden op deze manier in diskrediet gebracht. Met zo'n VRT hebben we geen RTBf meer nodig.

De uitzending en de debatten nadien toonden in elk geval hoe amateuristisch Vlaanderen met deze problematiek omgaat. De bouwafspraken worden overal op een verschillende wijze toegepast. En een aantal burgemeesters kwam er openlijk voor uit dat ze helemaal geen stimulerings- of voorrangbeleid voeren. Vlaams parlements lid Eric Van Rompuy kon zelfs schaamteloos het mes in de rug steken van zijn burgemeesters-partijgenoten.

Gemeenten die geen beschermingsmaatregelen nemen, worden gewoon onder de voet gelopen. In het Zaventem van Eric Van Rompuy zien we de gevolgen van zo'n liberale bouwpolitiek: volgens de cijfers van Kind en Gezin werd daar in 2008 nog amper 34% van de kinderen in een Nederlandstalig gezin geboren.

Het enige wat de Vlaamse gemeentebesturen die wel inspanningen doen, verweten kan worden, is dat zij zich veelal beperken tot de nieuwbouwwijken. In de oudere dorpskernen van Machelen, Strombeek, Zellik, Ruisbroek... worden de vrijkomende woningen systematisch opgekocht door anderstaligen.

De Vlaamse overheid is van deze dramatische ontnederlandsing perfect op de hoogte, maar voert een minimalistisch beleid dat niet de ambitie heeft om de Vlaamse aanwezigheid in de Gordelgemeenten op peil te houden. Inzake ruimtelijke ordening is het beleid integendeel gericht op verdere verstedelijking en verdichting, met onvermijdelijk nieuwe inwijking vanuit Brussel tot gevolg.

Minstens zou men de gemeentebesturen die beschermende maatregelen willen nemen, krachtiger moeten ondersteunen. Niet alleen met woorden, maar ook met financiële middelen en wettelijke instrumenten. Maar wij stellen ter zake helemaal geen ommekeer vast, ook niet met Geert Bourgeois als Vlaams minister voor de Rand. De aanwezigheid van de N-VA in de Vlaamse regering maakt geen enkel verschil.

Reeds in 2005 heeft het Vlaams Belang een noodplan voorgesteld dat specifiek gericht was op deze verstedelijkte zones vlakbij Brussel. Onze voorstellen (oprichting lokale woonregies, systematische opkoop van oudere panden, renovatie- en voorrangbeleid) blijven onverkort gelden.

3. BHV: Franstalige politici halen hun slag thuis

Het kartel CD&V/N-VA zou nooit in een regering stappen zonder de splitsing van BHV en een sluitend akkoord over de staatshervorming. Maar precies het tegenovergestelde gebeurde: eind 2007 werd een overgangsregering gevormd met liberalen, PS en CD&V / N-VA zónder deze garanties. Dit was een kapitale blunder van CD&V en N-VA, want vanaf dat moment wisten de Franstalige partijen dat ze BHV en de staatshervorming onbeperkt voor zich uit konden schuiven.

Op 7 november 2007 werd het fameuze splitsingsvoorstel van de burgemeesters goedgekeurd in de Kamercommissie, maar meteen dienden de Franstalige partijen in het parlement van de Franse Gemeenschap een zogeheten ‘belangenconflict’ in om het voorstel maandenlang te bevriezen. Nadien volgden nog drie gelijkaardige procedures van drie verschillende parlementen: het parlement van de Brusselse Franstaligen, het Waalse parlement en tenslotte zelfs het Duitstalige parlement. Telkens gebeurde dit **op uitdrukkelijk verzoek van de Vlaamse meerderheidspartijen**. Opvallend: de partij N-VA begon hiertegen pas te protesteren toen ze de regering Leterme had verlaten. Maar toen het Vlaams Belang in oktober 2009 in het Vlaams Parlement een voorstel indiende om de Duitstalige parlementsleden te vragen geen belangenconflict goed te keuren (de Duitstaligen hadden immers niets te maken met BHV), werd dit voorstel door Sp.a, CD&V én door N-VA weggestemd.

In totaal hebben deze vier opeenvolgende belangenconflicten het werk van de Kamer gedurende **900 dagen** of **twee en een half jaar** geblokkeerd. De democratie werd dertig maanden lang buitenspel gezet. Het systeem van de belangenconflicten werd hierbij op een onwettige wijze misbruikt, maar de Vlaamse Kamerleden van de traditionele partijen lieten dit gebeuren, omdat ze het dossier maar al te graag op de lange baan lieten schuiven.

Jean-Luc Dehaene bereidde een groot compromis voor waarin zeer zware toegevingen werden gedaan aan de Franstaligen. Belangrijkste element: in tegenstelling tot het Vlaams wetsvoorstel van de burgemeesters werd een **lijstverbinding mogelijk gemaakt tussen de Franstalige lijsten in Brussel en deze in Vlaams-Brabant**. De Franstalige partijen zouden zich hierdoor niet langer moeten verenigen op één francofone lijst om een verkozene te halen, zoals zij dat doen bij de verkiezingen voor het Vlaams Parlement.

Het verschil is enorm groot: PS, Ecolo, cdH en MR-FDF zouden hierdoor in Halle-Vilvoorde en zelfs in het arrondissement Leuven met aparte lijsten kunnen blijven opkomen. De Franstalige partijen zouden hierdoor niet alleen veel meer stemmen halen en geld opstrijken (het gaat om een verschil van meer dan 30.000 stemmen), bovendien zouden de Franstalige partijen er alle belang bij hebben om vanuit Brussel intensieve campagnes te blijven voeren in onze streek. De voordelen van de splitsing zouden hierdoor nagenoeg helemaal teniet worden gedaan. In plaats van een splitsing krijgen we dus een **schijnsplitsing**.

Daarnaast werd een **zeer zware prijs betaald in de zes faciliteitengemeenten**:

- men zou daar mogen kiezen tussen de Vlaams-Brabantse en de Brusselse lijsten, zodat deze gemeenten in de praktijk tussen Vlaanderen en Brussel in zouden komen liggen;
- de voorgedij over de burgemeesters werd voor een belangrijk gedeelte weggehaald bij de Vlaamse overheid en toevertrouwd aan een college van 10 gouverneurs;
- incivieke burgemeesters die de taalwet negeren, zouden toch benoemd kunnen worden, buiten de Vlaamse regering om;
- tegelijk zouden allerlei samenwerkingsverbanden mogelijk worden met Brusselse gemeenten, zodat zij in de praktijk grotendeels zouden kunnen versmelten en verBrusselen.

Zeer terecht stelt gewezen CD&V-parlementslid Jan Verroken hierover in Knack van 12 mei: *“Hopelijk wordt het B-H-V-voorstel van Jean-Luc Dehaene snel onbruikbaar gemaakt want dat is een **communautaire clusterbom** die op termijn veel nieuwe conflicten kan veroorzaken.”*

Maar zelfs deze verregaande toegevingen gingen voor de Franstaligen nog lang niet ver genoeg. Nadat FDF-chef Maingain het woord “inbuvable” had uitgesproken, riepen alle Franstalige partijleiders in koor dat de voorstellen “totaal onvoldoende” waren. Dat illustreert perfect het verschil tussen de Vlaamse benadering en de Franstalige: aan Vlaamse kant wordt de meest Vlaamse partij, het Vlaams Belang, steevast uitgesloten, terwijl aan Franstalige kant het FDF op het schild wordt gehesen en de politieke lijn mag bepalen.

Het Vlaams Belang had de mislukking van in het begin voorspeld: over de kwestie BHV zijn geen compromissen mogelijk tenzij de Vlaamse partijen plat op de buik gaan. De standpunten zijn immers niet te verzoenen: de Vlamingen willen met de splitsing de greep van de Brusselse politici op de Rand inperken, terwijl de Franstalige partijen juist veel meer greep willen krijgen op Halle-Vilvoorde, liefst met een uitbreiding van Brussel.

De enige manier om dit probleem op te lossen is de onverkorte goedkeuring van de Vlaamse splitsingsvoorstellen door de Vlaamse meerderheid in het parlement, zonder onderhandelingen en dus zonder prijs. De splitsing is immers niets anders dan het wegwerken van een discriminatie: Waalse en Brusselse politici kunnen in Halle-Vilvoorde stemmen komen roven, terwijl Vlaamse politici nergens hetzelfde kunnen doen in Wallonië.

Vermits de Vlamingen de Grondwet én het Grondwettelijk Hof (met de helft Franstalige magistraten) aan hun kant hebben, kan daar gewoon niet op toegegeven worden. Over grondgebied onderhandel je niet. En voor het wegwerken van privileges betaal je geen prijs.

Door de lamentabele houding van alle Vlaamse meerderheidspartijen gaan we naar verkiezingen zonder de splitsing van de kieskring BHV. Dit is dramatisch, omdat het belangrijkste wapen van de Vlamingen nu uit handen wordt gegeven. Het Grondwettelijk Hof had duidelijk gezegd dat nieuwe verkiezingen onwettig zouden zijn, waardoor het parlement eigenlijk verplicht was een oplossing te zoeken. Wanneer nu zal blijken dat deze verkiezingen toch doorgang kunnen vinden, verdwijnt de stok achter de deur en kan er geen politieke druk meer gelegd worden op het parlement. **Dit betekent in de praktijk dat BHV wellicht niet meer zal gesplitst worden zolang België bestaat.** De Vlaamse strategie is dus totaal mislukt. De Franstalige partijen halen hun slag voor de volle 100% thuis.

Wie is hiervoor verantwoordelijk?

In de eerste plaats **CD&V**, dat eind 2007 samen met VLD en met de steun van N-VA in een federale regering stapte, zonder de minste garantie op een staats hervorming of een splitsing. Met het uitlokken van opeenvolgende belangenconflicten heeft die partij de kwestie op de lange baan geschoven. En door uitgebreide toegevingen uit te laten werken door Dehaene, heeft ze de Franstaligen gerustgesteld: een eenzijdige splitsing door de Vlaamse meerderheid komt er niet.

Daarnaast is er ook de **VLD**. Door de stekker uit de onderhandelingen te trekken, heeft die partij de indruk willen wekken van een Vlaamse reflex, maar niets is minder waar. De toegevingen die de VLD wou doen, gingen nog veel verder dan die van Dehaene. Kamerlid Luk Van Biesen stelde zelfs voor dat de Franse Gemeenschap rechtstreeks bevoegd zou

mogen worden voor het onderwijs in de faciliteitengemeenten, zodat Vlaanderen daar geen enkele controle meer over zou hebben.

Tenslotte is er nog de verantwoordelijkheid van de **Vlaamse regering** (CD&V, Sp.a, N-VA), die geen enkele poging heeft ondernomen om de druk op de regering-Leterme op te drijven. Terwijl over haar eigen bevoegdheden en gemeenten werd onderhandeld en gesjacherd met de Franstalige toppolitici, zweeg die Vlaamse regering in alle talen, zelfs toen zij hierover door ons in het Vlaams Parlement op de rooster werd gelegd. Deze struisvogelpolitiek staat in schril contrast met de houding van de Franse Gemeenschap, het Waalse Gewest en zelfs de Duitstalige gemeenschap, die alles hebben gedaan om de splitsing tegen te houden. De drie Vlaamse meerderheidspartijen zijn hierdoor medeplichtig aan de mislukking.

Om ongrondwettige verkiezingen te voorkomen, zijn Kamerlid Bart Laeremans en Senator Jurgen Ceder gisteren naar de Raad van State getrokken. Maar deze oordeelde dat zij niets anders kon dan toepassing maken van de bestaande wetgeving. Het is de wetgever die hier gefaald heeft en verzuimd heeft haar verantwoordelijkheid op te nemen. Dit had perfect gekund: de regering had onder impuls van CD&V en VLD de alarmbelprocedure op enkele dagen kunnen afronden en een advies kunnen uitbrengen aan het Parlement, waarna dit de Vlaamse splitsingsvoorstellen alsnog had kunnen goedkeuren.

4. Veiligheid en Justitie

Naar aanleiding van de aanhoudende rellen in Brussel hielden de Kamerleden Filip De Man en Bart Laeremans begin februari een uitgebreide persconferentie met een hele reeks voorstellen inzake Politie en Justitie. Ook hier is een van de kernproblemen van institutionele aard. Enerzijds is er het nagenoeg onbestuurbare Brusselse parket, dat Halle-Vilvoorde stiefmoederlijk behandelt en ook in Brussel onwaarschijnlijk laks optreedt. Anderzijds blijft er het institutionele kluwen van zes politiezones, waardoor ook de politie niet efficiënt kan optreden. Wat dit laatste betreft, weigeren de Brusselse politici hun verantwoordelijkheid te nemen en een einde te stellen aan de almacht van de burgemeesters. Terwijl aan Vlaamse kant nu nagenoeg iedereen het standpunt van het Vlaams Belang is bijgetreden dat er één Brusselse politiezaone moet komen, haalden de Franstalige partijen ook op dit vlak hun slag thuis: alles blijft bij het oude.

Inzake Justitie hadden de Vlaamse partijen zich in 2004 duidelijk en krachtig geëngageerd voor de splitsing van het gerechtelijk arrondissement Brussel. Ook daar is niets van in huis gekomen. Ondanks alle beloften, werd nooit een gezamenlijk Vlaams wetsvoorstel uitgewerkt. Sterker nog: in de justitiehervorming waarover CD&V-minister De Clerck en de federale regering onlangs een akkoord hadden bereikt, **werden de eentalige handels- en arbeidsrechtbanken van Leuven opgeslorpt door de tweetalige rechtbanken van Brussel**. Een eigen justitie in Vlaams-Brabant werd daardoor nog verder bemoeilijkt. De splitsing was verder weg dan ooit. Dankzij CD&V en VLD gingen we dus achteruit in plaats van vooruit.

Omwille van de sterk verschillende opvattingen tussen Vlamingen en Walen inzake Justitie en Politie wil het Vlaams Belang dat ook deze domeinen zo snel mogelijk worden opgesplitst, zodat Vlaanderen over de volle bevoegdheden inzake veiligheid kan beschikken. Dit kan alleen maar wanneer het gerechtelijk arrondissement Brussel volledig gesplitst wordt. Een asymmetrische splitsing maakt een eigen Vlaamse Justitie onmogelijk.

Concreet stelt het Vlaams Belang voor dat het federale niveau, in afwachting van de ontbinding van de Belgische Staat, enkel bevoegd zou blijven voor Politie en Justitie in Brussel-19. Er komt in Brussel één politiezone en de bevoegdheden van het parket, de Brusselse rechtbanken en het Brussels hof van beroep worden beperkt tot de 19 Brusselse gemeenten. De rechtbank van eerste aanleg wordt opgesplitst in een Nederlandstalige en een Franstalige afdeling. Vlaanderen en Wallonië kunnen samenwerkingsakkoorden sluiten inzake de ordehandhaving in de hoofdstad. Van elke Brusselse magistraat en politie-inspecteur wordt de kennis van de tweede landstaal verwacht.

Het aantal gerechtelijke arrondissementen buiten Brussel wordt herleid tot ten hoogste 10, hetzij maximaal één per provincie. De rechtbank van eerste aanleg van Leuven heeft vestigingen in Halle en Vilvoorde. Vlaanderen krijgt drie hoven van beroep: Gent (dat zitting houdt in Gent en Brugge), Antwerpen en Leuven-Hasselt. Dit laatste is bevoegd voor Limburg en Vlaams-Brabant en houdt tevens zitting in Halle-Vilvoorde.

5. Zaventem

Het Vlaams Belang blijft erbij dat de mobiliteitsproblemen in de luchthavenregio niet zullen opgelost worden met de huidige verbredingsplannen. Die zullen het flessenhals-effect van het viaduct van Vilvoorde alleen maar vergroten, met nog langere files tot gevolg. De enige zinvolle oplossing blijft dan ook de voltooiing van de Ring ten zuiden van Brussel, via de aanleg van een tunnel tussen Oudergem en Vorst. Zowel Brussel als Vlaams-Brabant zouden daar een groot voordeel uit kunnen halen. We zijn blij dat ons voorstel momenteel door de Vlaamse overheid onderzocht wordt.

Wat de spreiding van de geluidshinder betreft, willen we toch benadrukken dat het Vlaams Belang niet akkoord kan gaan met het Zaventem-akkoord dat staatssecretaris Schouppe uitwerkte en dat helemaal geschreven is op maat van de Franstaligen.

Men vertrekt in dit akkoord van het principe dat maximaal tegen de wind moet worden ingevlogen. Dit principe kan gesteund worden, wanneer dit inhoudt dat de windnormen voor alle banen gelijk zijn én tegelijk voldoende streng, zodat er bij een ernstige wijziging van de windrichting ook van baan verwisseld kan worden. Wat heeft men nu gedaan? De windnormen worden weliswaar gelijkgetrokken, maar tegelijk worden deze zodanig verhoogd dat men met de wind kan meevliegen tot 7 knopen rugwind. Dat betekent dat de dominant gebruikte baan (de startbaan 25 R van Steenokkerzeel naar Diegem) in de toekomst nóg meer dan vandaag gebruikt zal worden en dat de reeds bestaande concentratie in de Noordrand nog zal toenemen. De startbaan 02/20 wordt hierdoor maximaal ontzien.

Tegelijk worden de routes boven de Oostrand en het zuiden van Brussel meer dan vroeger gespreid, terwijl de routes boven de Noordrand veel meer geconcentreerd zullen worden boven het Ring-tracé. Men vergeet blijkbaar dat in dit gebied bijzonder veel mensen wonen. De inwoners van Strombeek-Bever bijvoorbeeld zullen de volle laag over zich heen krijgen. Vreemd genoeg kwamen deze teksten tot stand zonder een duidelijk akkoord met de gewesten. Terwijl Brussel sterk bevoordeeld wordt in de nieuwe regeling, werd niet bedongen dat er wijzigingen zouden komen aan de volkomen onredelijke Brusselse geluidsnormen. Ook om deze reden is het Zaventem-akkoord van Schouppe een gemiste kans.